

شانزدهمین اجتماع مدافعان حرم در روز شهادت امیرالمؤمنین(ع)

پناهیان: علی(ع) نخستین مدافع حريم بود/ شعار امام حسین(ع) در کربلا این بود: «از حرم رسول خدا(ص) دفاع کنید»/ از مجرو حین مدافع حرم در بیمارستان‌ها عیادت کنید/ هر کسی در این دنیا یک روزی تکلیف‌ش را با امام حسین(ع) روشن خواهد کرد

همه ما و شما، همه عزاداران ابا عبدالله الحسین(ع)، همه مدعیان روضه‌خوانی و مداعی برای امام حسین(ع)، یک روز خودشان را در مقابل این سؤال قرار می‌دهند که «آیا من حاضر هستم جانم را برای حريم بدhem یا نه؟» و این سؤالی است که هر کسی در نهانخانه دل خود باید پاسخش را بدهد.

حجت‌الاسلام پناهیان همزمان با سالروز شهادت امیرالمؤمنین(ع) در شانزدهمین اجتماع مدافعان حرم که با عنوان گرامیداشت شهدای «تیپ زینبیون» در میدان امام حسین(ع) تهران برگزار شد، به سخنرانی پرداخت. در ادامه مسروخ این سخنرانی را می‌خوانید:

جلسات عزاداری ما روز به روز جدی‌تر می‌شوند، جلسه مدافعين حرم، جدی‌ترین جلسات سوگواری برای اهل‌بیت(ع) در طول تاریخ است/ الان میادین جدیدی برای کمک کردن به امام حسین(ع) باز شده

- روز به روز جلسات عزاداری ما جدی‌تر می‌شوند، شاید کم کم کار به جایی برسد که بعضی از خانواده‌ها زیاد دوست نداشته باشند که بچه‌های شان بروند برای امام حسین(ع) عزاداری کنند؛ شاید بگویند: وقتی می‌روید و می‌گویید «یا ابا عبدالله! ای کاش ما در کربلا بودیم و کمکت می‌کردیم» الان میادین جدیدی برای کمک کردن به ابا عبدالله الحسین(ع) باز شده است؛ نکند بچه من هم بروم و واقعاً بخواهد به امام حسین(ع) کمک کند!

- در زمان دفاع مقدس، بعضی از خانواده‌ها بودند که دوست نداشتند بچه‌های شان به جبهه بروند؛ البته تعداد این طور خانواده‌ها کم بود ولی بی‌تعارف باید صحبت کرد، چون بنده این جلسه را خیلی جلسه جدی‌ای می‌دانم. این جلسات ما خصوصاً جلساتی مثل این جلسه که جلسه مدافعين حرم است، جدی‌ترین جلسات سوگواری برای اهل‌بیت(ع) در طول تاریخ است.

- برخی خانواده‌ها که تعداد کمی بودند، اجازه نمی‌دادند فرزندشان به مسجد بروم چرا که نگران بودند عضو بسیج شود، و از این طریق، به حضور در جبهه علاقه‌مند شود و به جبهه بروم. در دوران دفاع مقدس، مسجد معنای واقعی خود را به معنای رزم و جهاد پیدا کرده بود. در دوره کنونی هم، هیأت‌های مذهبی معنای حقیقی و جایگاه خودشان را پیدا کرده‌اند؛ به‌طوری که دسته‌های عزاداری و تکایا، متشكل از رزم‌مندگانی است که برای دفاع از دین و حريم دین و حريم اهل‌بیت(ع) آماده هستند.

علی(ع) نخستین مدافع حريم بود/علی(ع) در شعب ابیطالب هر شب از جان پیامبر(ص) محافظت می‌کرد

- مدافعان حرم در برده‌های مختلف تاریخی بوده‌اند؛ نخستین مدافع حريم و مدافع حريم رسول خدا(ص) علی بن ابیطالب(ع) بود، که هر شب در شعب ابیطالب به جای رسول خدا(ص)، در بستر می‌خوابید و هرگاه که خود رسول خدا(ص) در بستر می‌خوابیدند، ایشان می‌ایستاد و از جان پیامبر(ص) محافظت می‌کرد**(أَبَاتَ أَبُو طَالِبٍ عَلَيْهَا عَلَى فِرَاشِ رَسُولِ اللَّهِ كُلَّ لَيْلَةً فِي الشَّعْبِ؛ مناقب آل ابیطالب(ع))** واقعه لیله المبیت که علی(ع) در خانه رسول خدا(ص) به جای ایشان خوابیدنده، داستانش بعد از شعب ابیطالب بود.

«حمزة سیدالشہدا» هم مدافع حريم پیامبر(ص) بود

- مدافع دیگر حريم اهلیت(ع) که باید در تاریخ، در صدر از او یاد کرد «حمزة سیدالشہدا» بود. حمزه وقتی دید که برخی از مشرکین، رسول خدا(ص) را آزار و اذیت کردند و مثلاً شکمیه حیوانات را بر سر پیغمبر(ص) ریختند، این قدر غصبناک شد که همراه ابوطالب و به دستور ابوطالب به میدان شهر آمد، رؤسای قریش و مشرکین مکه جمع شده بودند، او شمشیر کشید و گفت: اگر احدی از جای خودش تکان بخورد گردن او را خواهم زد! آنها وقتی غصب حمزه سیدالشہدا را دیدند از جای خود حرکت نکردند، و او همان شکمیه حیوان را برداشت به سر و صورت و روی آنها مالید و آنها هم جرأت نکردند تکان بخورند. بعد رو کرد به رسول خدا(ص) و گفت: ای رسول خدا! تو جایگاهت در بین ما بنی هاشم این گونه است. (كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَدَّاقَ يَوْمٍ جَالِسًا فِي الْحِجْرِ فَبَعَثُوا إِلَيْهِ سَلَّى الشَّاءُ فَأَلْقَوْهُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَ... فَجَاءَ أَبُو طَالِبٍ عَ وَ مَعَهُ السَّيِّفُ وَ حَمْزَةً وَ مَعَهُ السَّيِّفُ. فَقَالَ أَمِيرُ السَّلَّى عَلَى سَيِّلِهِمْ فَمَنْ أَبْيَ فَاضْرِبْ عُنْقَهُ، فَمَا تَحَرَّكَ أَحَدٌ حَتَّى أَمِيرُ السَّلَّى عَلَى سَيِّلِهِمْ ثُمَّ التَّفَتَ إِلَيْ رَسُولِ اللَّهِ صَ وَ قَالَ: يَا أَبْنَىَ أَخَّ. هَذَا حَسَبُكَ فِينَا؛ إِعْلَامُ الْوَرَى/١٢٠)

«مردم مدینه» که با پیامبر(ص) پیمان بستند، مدافعين حرم بودند

- سری بعدی مدافعين حريم اهلیت(ع)، مردم مدینه بودند که با رسول خدا(ص) پیمان بستند. جالب این است که هر کسی با رسول خدا(ص) پیمان می‌بست، فقط برای ایمان آوردن نبود. بلکه پیمان می‌بست که یا رسول الله از تو و بچه‌های تو حمایت می‌کنیم. (فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَ تَمَنَّعْنِي مِمَّا تَمَنَّعْنَ أَهْلِي مِمَّا تَمَنَّعْنَ أَهْلِيَكُمْ وَ أَوْلَادُكُمْ؛ اعلام الوری/۵۹)
- هزار و چهارصد سال است که شیعیان اشک می‌ریزنند برای نالله‌های فاطمه زهرا(س) که صدا زد که مگر شما پیمان نبستید و عهد نکردید که از بچه‌ها و حرم پیغمبر دفاع کنید؟! پس چرا وقتی من فریاد می‌زنم به کمک من برنمی‌خیزید؟

امام حسن(ع) و امام حسین(ع) هم مدافع حريم امیرالمؤمنین(ع) بودند

- ماجرای مدافعين حرم ادامه دارد، من اگر بخواهم اسامی شان را نام ببرم، باید از حسین(ع) هم نام ببرم، که وقتی امام حسین(ع) در آن لحظه بحرانی در جنگ صفين، می‌خواست تن به مرگ بدهد و مقابل کسانی که از باران علی(ع) بودند ولی - به روی ایشان شمشیر کشیده بودند بایستد، حضرت استنکاف کرد و تسليم شد! برخی به علی(ع) گفتند: «چرا از مرگ هراسیدی و کنار کشیدی؟» حضرت فرمود: من از مرگ نترسیدم، بلکه من اگر خودم را به میدان مرگ می‌دادم، حسین(ع) خودشان را مدافع من می‌دانند و آنها زودتر از من به شهادت می‌رسیدند، و من مأمور هستم این دوتا را حفظ کنم! (وَ لَقَدْ هَمَّتُ بِالْإِقْدَامِ [عَلَى الْقَوْمِ] فَظَرَرْتُ إِلَى هَذَيْنِ قَدْ ابْتَرَانِي [يَعْنِي الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ]... فَعَلِمْتُ أَنْ هَذَيْنِ إِنْ هَلَّ كَا انْقَطَعَ نَسْلٌ مُحَمَّدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ فَكِهْتُ ذَلِكَ؛ وَقَعَهُ صفين/۵۳۰)

شعار امام حسین(ع) در کربلا این بود: آیا کسی هست از حرم رسول خدا(ص) دفاع کند؟

- جریان مدافعين حرم ادامه داشت، تا زمانی که کار به کربلا رسید و امام حسین(ع) شعارشان این بود: «دَبُوا عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ» از حرم رسول خدا(ص) دفاع کنید! (أَمَا ذَابٌ يَذْبُ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ؛ كشف الغمة/۲/۵۰) (فَلَمَّا رَأَى الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ الْمُصَدَّقَةِ وَ أَصْحَابِهِ إِلَّا الْقَلِيلُ فَقَامَ وَ نَادَى هَلْ مِنْ ذَابٌ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ؛ مثیر الاحزان/۷۰) و این فریاد امام حسین(ع) کار را در کربلا، به آنجایی رساند که می‌دانید.

سؤالی که هرکسی در نهانخانه دل خود، باید پاسخ دهد: «آیا من حاضرم جانم را برای حریم اهلبیت(ع) بدhem؟»

- دوستان من! همه کسانی که شاهد جمع شما هستند می دانند که شما فقط برای شعار به اینجا نیامده اید، همه ما و شما، همه عزاداران ابا عبداللهالحسین(ع)، همه مدعايان روضه خوانی و مداعی برای ابا عبداللهالحسین(ع)، یک روز خودشان را در مقابل این سؤال قرار می دهند که «آیا من حاضر هستم جانم را برای حریم اهلبیت(ع) بدhem یا نه؟» و این سوالی است که هرکسی در نهانخانه دل خودش باید پاسخش را بدهد!

بشرات پیامبر(ص) برای مدافعين حرم: کسی که به دفاع از فرزندانم قیام کند را شفاعت می کنم و لو گناهانش به اندازه همه اهل زمین باشد!

- حالا دو روایت را خیلی مختصر عرض کنم، بینید رسول گرامی اسلام(ص) چه مژدهای برای شما داده اند، مژده بسیار عجیبی است! می فرماید: «أَرْبَعَةُ آنَا لَهُمْ شَفِيعٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ لَوْ أَتُوْبُ إِذْنُوبٍ أَهْلِ الْأَرْضِ؛ من روز قیامت از چهار گروه شفاعت خواهم کرد و لو گناهان فراوان داشته باشند؛ **الضَّارِبُ بِسَيِّفِهِ أَمَامَ دُرَيْتَى**؛ کسانی که با شمشیر به دفاع از فرزندان من قیام می کنند؛ و **الْقَاصِي لَهُمْ حَوَائِجُهُمْ**؛ و کسانی که حوايج فرزندان من را برآورده می کنند»(بشاره المصطفی لشیعه المرتضی ۱۷/۲)

از مجروحین مدافع حرم در بیمارستانها عیادت کنید/ در همین ماه رمضان سری به بیمارستان بقیه الله بزنید

- دوستان من، پیشنهاد می کنم در همین ماه مبارک رمضان سری به بیمارستان بقیه الله بزنید، احتمالاً هر روز عصر می توانید به عیادت بروید، با خودتان گل ببرید، کسانی که امروز به پاسداشت یاد آنها آمده اید، کسانی که به حرمت خون آنها و مجاهدت آنها الان این امنیت را دارید، تعدادی از آنها مجروح و در بیمارستانها هستند؛ از کشورهای متعدد بروید از ایشان تشکر کنید؛ یک قدم بردارید، شاید خدا به شما لطف کرد و توانستید به یکی از آنها کمک کنید.

- مردم در دوران دفاع مقدس رسم شان بود که می رفتند بیمارستانها به مجروحین کمک می کردند. یک گروهی تا مارش عملیات زده می شد می رفتند به سمت بیمارستانها، در همین تهران و شهرهای دیگر داوطلبانه کمک می کردند، این راه هنوز هم باز است، لااقلش «با محبت با آنها برخورد کنید».

- پیامبر اکرم(ص) در ادامه روایت فوق می فرماید: «وَ السَّاعِي فِي حَوَائِجِهِمْ عِنْدَ مَا اضْطُرُوا؛ کسانی که برای برآوردن نیازهای فرزندان من سعی می کنند؛ وَ الْمُحِبُّ لَهُمْ بِقَلْبِهِ وَ لِسَانِهِ؛ و کسانی که اینها را به قلبشان و به زبانشان دوست دارند»(همان)

علی(ع): کسی که با دست و زبانش به یاری ما برخیزد، در بهشت هم درجه ما خواهد بود

اما حدیث دیگری از امیرالمؤمنین(ع) بخوانم. مطمئن هستم احدها در جمع ما نیست که این حدیث را تا آخر عمر فراموش کند، این سخن را در ذهن خودتان و در قلب خودتان مزه کنید و بر اساس آن، تکلیف خودتان را در جایگاه بهشت، روشن کنید.

امیرالمؤمنین(ع) می‌فرماید: «مَنْ أَحَبَّنَا بِقُلْبِهِ وَ أَغَانَنَا بِلِسَانِهِ وَ قَاتَلَ مَعَنَا بِيَدِهِ فَهُوَ مَعَنَا فِي الْجَنَّةِ فِي دَرَجَتِنَا» (تحف العقول/ ۱۱۹) کسی که ما را با قلبش دوست داشته باشد، با زبانش یاری کند، و با دستش دست به شمشیر ببرد و- از ما دفاع کند او در بهشت هم درجه ما خواهد بود!

و بعد حضرت به سراغ گروه بعدی می‌روند و می‌فرمایند: «وَ مَنْ أَحَبَّنَا بِقُلْبِهِ... وَ لَمْ يُقَاتِلْ مَعَنَا فَهُوَ أَسْفَلُ مِنْ ذَلِكَ بِدَرَجَةٍ» (همان) کسی که ما را به قلبش دوست داشته باشد، ولی ما را یاری نکند(مثلاً فقط به هیأت برود) این فرد هم به بهشت خواهد رفت، ولی درجه‌اش از گروه قبلی پایین‌تر خواهد بود. کسی که امام حسین(ع) را به زبانش کمک کند ولی با دستش اقدام نکند(برای مقاتله به میدان نرود) او نمی‌تواند هم درجه ابا عبداللهالحسین(ع) باشد، او یک درجه می‌آید پایین‌تر.

و بعد گروه بعدی را نام می‌برند: کسی که به قلبش ما را دوست داشته باشد ولی به زبان جاری نکند و به دست هم کمک نکند، او هم به بهشت خواهد رفت ولی در درجه پایین‌تر(منْ أَحَبَّنَا بِقُلْبِهِ وَ لَمْ يُعِنَّ بِلِسَانِهِ وَ لَا بِيَدِهِ فَهُوَ مَعَنَا فِي الْجَنَّةِ) و بعد می‌روند جهنمی‌ها را طبقه‌بندی می‌کنند و می‌فرمایند: کسی که ما را به قلبش دوست نداشته باشد، و زبانش علیه ما باشد و با شمشیر علیه ما قیام کند در بدترین جای دوزخ خواهد بود(وَ مَنْ أَبْعَضَنَا بِقُلْبِهِ وَ أَغَانَ عَلَيْنَا بِلِسَانِهِ وَ يَدِهِ فَهُوَ فِي أَسْفَلِ دَرَكٍ مِنَ النَّارِ) و کسی که ما را دوست نداشته باشد، ولی علیه ما اقدامی نکند، یک درجه بالاتر خواهد بود(وَ مَنْ أَبْعَضَنَا بِقُلْبِهِ وَ أَغَانَ عَلَيْنَا بِلِسَانِهِ وَ لَمْ يُعِنْ عَلَيْنَا بِيَدِهِ فَهُوَ فَوْقَ دَلِكَ بِدَرَجَةٍ)

هرکسی در این دنیا یک روزی تکلیفش را با امام حسین(ع) روشن خواهد کرد/ گروه «زینبیون» پاکستان در دفاع از حرم، مردانه حرکت می‌کنند

هرکسی در این دنیا یک روزی تکلیفش را با ابا عبداللهالحسین(ع) روشن خواهد کرد، و میزان فاصله خودش را با ابا عبداللهالحسین(ع) تعیین خواهد کرد. برخی از پرچم‌هایی که امروز دست شماست، پرچم آرم گروه «زینبیون» است که یک سپاهی از پاکستان هستند، که در دفاع از حرم، مردانه حرکت می‌کنند، مانند حزب الله لبنان، مانند نیروهایی که در شام و سوریه و عراق قیام کردند.

نکته جالبی که آنها به من می‌گفتند این بود که «ما الا وقتی که می‌رویم در شام علیه داعشی‌ها می‌جنگیم در واقع داریم از مرزهای خودمان در پاکستان دفاع می‌کنیم. تروریست‌هایی که پس‌فردا دست‌شان برسد به میان شهرهای ما هم خواهند آمد؛ آنها را داریم در جایگاه خودشان نابود می‌کنیم.» مانند شهدا و مجاهدین بسیار ارزشمندی که غریبانه از افغانستان در آنجا حضور دارند.

زینبیون بعضًا سخت‌ترین قسمت‌های عملیات را در عراق و سوریه به‌عهده می‌گیرند

به شما بگویم؛ همین زینبیون-که شهداشان امروز در بین ما گرامی داشته می‌شوند، فرزندها و خانواده‌هایشان و بعضی از فرماندهانشان هم بین ما هستند- بعضًا سخت‌ترین قسمت‌های جنگ و عملیات را در عراق و سوریه به عهده می‌گیرند.

من امیدوارم امروز هر فریاد شما نوری باشد که بتواند از رزم‌دگان خط مقاومت حمایت کند. یک دعا کنم و روضه بخوانم: «خدایا! ما را جزء مدافعان حریم و حرم اهل‌بیت(ع) بمیران!» شما از این بالاتر چه می‌خواهید؟!

امان از آن لحظه‌ای که یک دفعه‌ای حسین(ع) یک شب با پدر نبودند، و بعد شنیدند که سر پدر شکافته شد. دوان دوان خود را به مسجد رساندند. امان از آن لحظه‌ای که بدن امیرالمؤمنین علی(ع) را غرق خون دیدند، امان از آن لحظه‌ای که زیر بغل‌های پدر را گرفتند و به خانه آوردند. اما اهل‌بیت(ع) خودشان به ما یاد داده‌اند که هر مصیبتی را برایش اشک ریختید، به یاد کربلای حسین(ع) ما باشید. یا امیرالمؤمنین(ع)! شما تا روی زمین افتادید حسین(ع) آمدند، زینبین(س) در اوج عزت در کنار شما بودند، اما «لایوم کیومک یا اباعبدالله!» وقتی حسین(ع) روی زمین افتاد، احدهای نبود که در اطراف او از او حمایت کند، جز زینبی که از بالای تل زینبیه نگاه می‌کرد. گفت: «از بلندی من تماشا می‌کنم؛ مرگ خود از حق تمنا می‌کنم...» الا لعنة الله على القوم الظالمين...

